

Erhard Dietl

Pušíci se stěhují

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Erhard Dietl

Pušící se stěhují

Ilustrace Erhard Dietl

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu **Die Olchis ziehen um**

© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg 1994, 2010

Translation © Grada Publishing, a.s., 2013

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 5093. publikaci

Přeložila Petra Honsová

Odpovědná redaktorka Ivana Kočí

Jazyková úprava Štěpánka Poupětová

Sazba Eva Hradiláková

Počet stran 64

První vydání, Praha 2013

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

ISBN 978-80-247-4563-3

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

978-80-247-8397-0 (ISBN ve formátu pdf)

978-80-247-8398-7 (ISBN ve formátu ePUB)

Erhard Dietl

Pušíci se stěhují

Grada Publishing

Pušík je když...

Když má místo uší růžky,
slyší kašlat mravence,
škytat žížaly a mušky.

Když vybouleným nosem zavětrí
a cestu k shnilým lahůdkám
si najde v povětrí.

Má-li si stříhat vlásky,
to aby sháněl pilníky...
Tvrdé je má
jak ze železa hřebíky!

Protože jsou pušící lenoši
a rádi chrní,
zavírají se jim oči
i přes den,
stejně jako v noci.

Pušímu zubu se neubrání nic.
Ten skroupe papír, sklo, plast
i plech z popelnic!

Pušíci rádi skáčou
do kaluží
a v bahýnku si zdraví tuží.

Pušíky potěší,
když najdou v odpadcích
nějakou pochoutku.
To, co je hořké a plesnivé,
mají za dobrůtku.

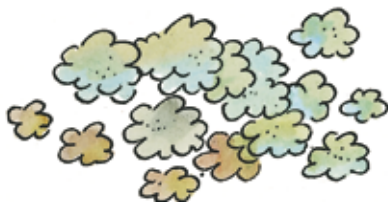
Nikdy se nemyjí,
a proto pěkně smrdí.
Mouchy je za to milují,
i když jim hrozí,
že dechem páchnoucím
je na zem skolí.

Pušíci vynikají náramnou silou.
232 metrů hodí do dálky cihlou!

Cítí se dobře
v smradlavém dýmu
a z výfukových plynů
nemají alergickou rýmu.

1 Zlaté časy

„Aby vás vzal mrzutej upšoukanej čert!
Nejsou to zlaté časy?“ řekne táta pušík.
Stojí na prahu pušího doupěte, okusuje
starou rybí kostřičku a dívá se, jak venku
prší.

Ostatní pušící vypadají taky náramně spokojeně. Děda pušík posedává pohodlně na kamnech, žmoulá fajfčíčku z kosti a nahřívá si záda.

Puší maminka má na lopatce plno sazí a pečlivě je rozsypává na podlahu.

„Když je čas, musí se někdo o byt pěkně postarat!“ řekne.

Rozklepne pár zkažených vajíček do prázdné konzervy a postaví pod ni svíčku.

„To je vonná lampa!“ řekne. „Smrdí božsky, vidíte?“

„Jen zase nezatop mými deskami!“ zabručí babička pušice.

Opatrně vezme gramofonovou desku se svou oblíbenou muzikou a položí ji

na gramofon. Růžky na hlavě se jí pěkně houpají do rytmu.

Puší babička má už jen jednu gramofonovou desku. Všechny ostatní jí puší maminka nedávno hodila do kamen a zatopila s nimi.

To proto, že gramofonové desky dobře hoří a nádherně při tom smrdí.

I malí pušiči se dobře baví. Schovávají se za židle a házejí po sobě knedlíčky z bláta. Výskají a vriskají, že je radost je poslouchat.

Když jedním knedlíčkem trefí omylem puší miminko, rozpláčou ho. Ale protože pušátko stejně většinou pláče, moc je to neruší.

Už několik dnů je obloha šedivá jako blátivá břечka a lije jako z konve. Kam puší oko dohlédne, země vypadá jako velká rozbahněná kaluž. Ze skládky se line jemná hnilobná vůně.

Dráček Ohnivous se právě probudil ze sladkého spánku a šourá se ven z garáže. Válí se v blátě a cáká kolem. Frká, pochrochtává si a vypouští z nosu žlutou páru.

Pro pušičky jsou to zlaté časy!

„Při slizkém bahýnku a oschlém sýru, už mi chybí jen příjemná koupel!“ řekne táta pušík. „Kde je vlastně vana?“

„Dala jsem ji Ohnivousovi jako misku na žrádlo,“ odpoví puší maminka.

„Můžeš se vykoupat v kaluži jako on.“

„To tak, bláto s octem!“ řekne táta pušík.
„Správný požitkář se koupe doma!“

Vytáhne vanu z garáže a postaví ji doprostřed pokoje. Potom ji po okraj naplní krásně tmavohnědou břečkou a hupsne do ní.

„A teď bych prosil vydržnout záda!“
zamručí a slastně přivře oči.

+

„Měl by ses spíš starat o děti než si hrát na fajnovku!“ vytkne mu přísně puší maminka.

„Anóóó, jasně! Tati, pojď si s námi hrát!“ křičí pušíčci. A hnětou si z břechky ve vaně nové knedlíčky a míří tátovi na nos.

„Vy jste ale klouzaví podkožní váčci!“ zahudrá táta pušík.

„Dobře si zapamatujte: pušík se může koupat, kdy chce, kde chce a jak dlouho chce!“ Pak se zhluboka nadechne, přišoupne se ke špuntu a i s hlavou se celý ponoří do vany.

2 Přijíždějí bagry

Příštího rána přestalo pršet a mezi mraky vykouklo slunce. Pušící leží klidně v pelíšcích a chrápou jako dřevorubci. Ale co je to? Puší doupě rozechvívá strašné dunění.

„Zemětřesení!“ křičí puší maminka.

„Ohnivous explodoval!“ volají pušíčci.

Všichni vyběhnou ven. Z toho, co vidí, jim vstávají vlasy na hlavě.

Dvě obrovská žlutá monstra se zakusují do skládky. Ohromnými lopatami nabírají odpadky a hážou je na nákladák.

Pušící zírají na žluté obry s otevřenou pusou. Pár mrtvých much popadá k zemi. Ne hrůzou, ale z toho, jak pušíkům smrdí z pusy.

„Při slizkém bahýnku a...“ vypustí táta pušík. Víc ze sebe nedostane.

„Při ropuším pšoukanci! Berou nám naše odpadky!“ volají polekaní pušičci.

Puší babička si z toho musí sednout.

„Při svatém odpadkovém pytlíku, to je konec!“ naříká. „Naše báječné smradlavé odpadky! Z čeho teď budeme žít?“

„Taková nestydatost! Hůlčičko klouzavá! To si nemůžeme dát líbit!“ stará se puší maminka. „Tak udělej něco!“ volá na tátu pušíka.

Táta pušík jen zavrčí: „Při staré botě na pekáči, do čerta!“

„To jsou bagry!“ řekne děda pušík, když konečně pochopí, co se děje.

„A ty nemůžeme zastavit. Musíme čekat a zapít to smradlavou břechkou. Kéž by je vzal mrzutej upšoukanej čert!“

Celý den pak sedí pušící před doupětem. Nadobro zaražení koukají na to, jak jejich krásná skládka mizí kousek po kousku.

Odpoledne už po skládce není ani památky. Všechno je odklizeno. Do posledního círu papíru, poslední plechovky od konzervy a posledního rezavého drátu. Nakonec vystoupí z nákladáku chlap a zatluče do země ceduli. Stojí na ní:

**ZÁKAZ SKLÁDKY!
AKCE ÚKLID OKOLÍ**

Úřad pro ochranu
životního prostředí

„K čemu nám bude ta hloupá tabule?
Ta ani nezasmrdí, když s ní zatopíme!“
bručí děda pušík.

Ohnivous zatím chrněl a vůbec neví, co se stalo. Teď se ospale drápe z garáže, protože po dlouhém spánku zase pěkně vyhladověl. Ale ve vaně, kterou má jako miskou na žrádlo, nemůže nic najít.

„Ohnivous je hladový!“ povzdechne si puší maminka.

„Jdu a podívám se, jestli někde seženu něco k snědku!“